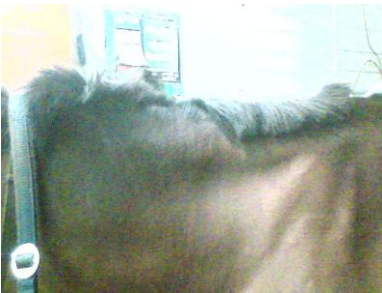

Kisahoitajan opas

Paheneva neljänkymppin kriisini toi mieleeni nostalgisia muistoja iloisesta 70-luvusta, jolloin hevosenhoitajat raidallisine villasäärystimineen olivat vielä arvossaan tallin hierarkiassa. Aivan, siihen aikaan ei ollut Vuoristohevonen -merkkisiä nahkachapseja vielä keksittykään. Sittenkin hevosenhoitajat ovat kärsineet sosiaalisen inflaation. On aika nostaa letityspallille tuo ratsastusmaailman väheksytyin rotu ja minun käydä fiilistelemässä kisahoitajana.

Koska olen jo yli kolmekymmentä vuotta lappanut lantaa ja tuolloin aloittanut urani ravihevosten jalkojen harjaajana, siirryin ikäni perusteella suvereenisti hevosten hoitamisen kakkosvaiheeseen eli kisahoitajaksi koulukisoihin. Milloin tähän mahtavaan asemaan oikein päästään, saattaa nuori hoitajanalku kysellä. Silloin, kun kaikki muut tolkun ihmiset ovat estyneitä ja sinulla ei ole mitään järkevää syytä kieltäytyä.

Kisahoitajan työ alkaa ensimmäisenä ja loppuu viimeisenä, ja sen välillä ei sinua juuri ehditä kiittelemään. Matkaan on hevosenhoitajan valmistauduttava hyvissä ajoin, mikä on ehdoton edellytys matkalla menestymiseen. Käytännössä edellisenä iltana (lue: yönä) kisahoitaja puhdistaa ja pakkaa kisavarusteet. Hikiset suitset ovat ehkä atomeina ja valkoiset pintelit yllättäen harmaat, joten parasta tehdä suitsille edes ns. ruotsalainen puhdistus ja vaihtaa pintelit vaikka suojiin. Kokemus tuo varmuutta. (Ruotsalainen puhdistus tehdään avaamatta solkia.)

Kisahoitajan painajainen.

Mikäli tunnet jonkun superletittäjän, houkuttele hänet vaikka rahalla avuksesi, sillä letitys on kouluratsastuksessa kaikista vaikein asia. En henkilökohtaisesti tunne ainuttakaan kouluratsastajaa, joka osaa letittää itse. Letitys tehdään edellisenä iltana valmiiksi, jotta et menetä yöuniasi. Näin itse nimittäin koko edellisen yön letityspainajaisia ja yöunet jäivät kahteen tuntiin.. Superletittäjä saattaa olla lähempänä kuin arvaatkaan; kukapa uskoisi, että esimerkiksi esteratsastaja osaa letittää?

Esteratsastaja letittämässä. Letityksessä tarvitaan etäisyyksien arvioimista ja jokainen esteratsastaja osaa laskea ainakin kolmeen, joten ei ihme että homma sujuu.

Tarkista, tarvitseeko sinun pestä kisahevosta. Fiksu hoitaja tekee sen joka tapauksessa. Minulle suurpiirteiselle hoitajatyypille riitti vain vilkaisu: ei tarvitse, sillä ruskea hevonen näytti illalla ruskealta ja musta mustalta.

Varoitus: Illalla kimo hevonen saattaa näyttää aamulla keltaiselta. Pese kimo kimoshampoolla. Ruunikot hevosenhoitajat korostavat kauniin kimon väriä.

Innovatiiviset keksinnöt kuten minkkiöljysuihke ja supershinespray hoitavat karvan viimeistelyn ja säästävät kisaohitajan aikaa. Muutenkin hoitopakkiin kannattaa pakata sitä sun tätä, sillä jos jotain puuttuu, se on sinun syysi ja jos jotain on liikaa, kannat sen kuitenkin itse. Tämän reissun uutena opetuksena oli puuttuva WC-paperirulla.

Jotta menestyisit kisaohitajana, sinun on sisäistettävä se syy, miksi olet mukana ja mitkä ovat ensisijaiset tehtäväsi. Lähde siitä, että sinulla ei matkan aikana ole omia tarpeita eikä ajatuksia lainkaan, vaan teet kuten itse kilpailuun keskittyvä ratsastaja pyytää. Sinun tehtäväsi on vain satuloida ja valmistella hevoset ratsastajalle valmiiksi oikeaan aikaan ja paikkaan oikeilla kilpailunumeroilla varustettuna. Voimme siis päätellä, että pätevän kisaohitajan ansiosta ratsastaja menestyy kilpailuissa, sillä esimerkiksi myöhästynyt satulointi saattaa johtaa startista myöhästymiseen ja täten voittaminenkaan ei ole mahdollista.

Unohda pissa- ja kahvitauot. Syö kuitenkin aina, kun sinulle tarjotaan – kiittele pienistäkin muruista ja ole hyväntuulinen. Valmistelu tarkoittaa kaikenlaista hommaa: karsinan siivoamista, ruokintaa, juottamista ja hevosten rapsuttelua. Älä seuraa kisoja äläkä lepää aina kun voit, vaan käytä loppoaika hyväksesi esimerkiksi kuljetuskopin siivoamiseen, tarpeettomien varusteiden pakkaamiseen tai ruunan pyllyn kiillottamiseen.

Kisaohitajan siisti asu antaa kunnioittavan silauksen myös kisaratsukolle, joten pukeudu puhtaisiin vaatteisiin ja unohda käytännölliset *Pirre ja Hansu* -tyyppiset lempituulihoususi ja *Hankkija*-piposi kotiin. Ole myös tietoinen, että kisaohitaja ei ole valmentajan roolissa. Älä siis missään nimessä huikkaile verkka-alueelta tyyliin ”Ylämäkeen!” tai ”Napa kääntää!”, vaan näytä mieluummin käsimerkeillä, että hyvältä näyttää. Siinä vaiheessa kun ratsastaja vihelletään sisään, on turha enää huiskia pölyharjalla tai kiristellä turparemmiä – ratsastaja on omillaan.

Ratsastajan poistuessa kisa-areenalta ei kannata kommentoida tyyliin ”Mitä ihmettä sä siellä oikein touhusit”, vaan kisaohitajan tärkeä toissijainen tehtävä on ratsastajan kannustaminen ja kehuminen niin ylä- kuin alamäessä. Sitä paitsi ratsastaja ei ole patkääkään kiinnostunut kisaohitajan kritiikistä silloin, kun adrenaliini vielä virtaa suonissa. Kotimatkaakin sujuu yhdessä leppoisisimmissa merkeissä ruusukkeet kojelaudalla. Mikäs sen ihanampi tieto kuin se, että kisaohitajana olet ollut avain menestykseen.

Menestystä kisahoitajille aluemestaruuskilpailuihin toivottaen
Sesse

P.S. Tee matkalle ratsastajan ja oma runsas herkkueväspakettisi; kotimatkan aikana on kiva syödä tankki täyteen ja juhlia menestystä. Tarkista etukäteen, saako ratsastajan eväsleivissä olla esim. juustoa. Jos ei, niin toivottavasti tehdessäsi muistat, että nimenomaan EI juustoa. ”Tässähän on [*sensuroitu*, terveisin Webmaster] juustoa” on pahin asia, mitä kisamatkalla voi kisahoitaja kuulla. Minä kuulin sen.